

Gjenstande, som kunne være smittebærende. Det er Noget, der maa gjøres, og kan man ikke iværksætte det, da kan man ikke med nogenjomhelst Nytte tjæmpe imod Epidemien. Jeg er overbevist om, at der ikke er noget Lands Epidemilovgivning, hvorefter man ikke kan gjøre det, og jeg vil sige, at dersom virkelig en betydelig Epidemi skulde indfinde sig her i Landet, vil det blive gjort, enten der er en Lov, som hjemler det, eller ikke; thi den offentlige Mening vil kræve det med en saadan Styrke, at det vil være umuligt at modsætte sig den. Hvad Udgifterne angaar, maa jeg her minde om, at der er to Ting, som maa veies mod hinanden. Man kan ikke ubelukkende og ensidig heste Diet paa, at der skal spares, men man maa tillige heste Diet paa, at der gjøres de Udgifter, som behøves, saa at man ikke ved utidigt Kniberi, navnlig i Begyndelsen, bevirker, at en saadan Epidemi breder sig og kommer til at anrette megen Skade og udbrede Sorg og Bedrøvelse blandt mange Menneſter, saa at det i Virkeligheden kommer til at koste meget Mere. Nogle enkelte energiske Foranstaltninger mod de første opstaaende Kolera-tilfælde — for at blive ved, hvad jeg før nævnedes — har i mange Tilfælde frelst hele Kommuner fra Smittot, og hvis disse Foranstaltninger ikke vare trufne, havde man undladt at foretage dem før at spare og i Stedet derfor faaet en virkelig Epidemi, kan der ikke være nogen Tvivl om, at det vilde være kommet til at koste mange mange Gange Mere end disse Hensigtsmæssighedsforanstaltninger i det første Dieblit. Jeg maa derfor paaſtaa, at de Forholdsregler, som dette Lovforslag indeholder, ere aldeles nødvendige. Der kan ikke være Tale om, at der kan gaaes udenfor det. Der maa være en Myndighed til at foretage netop disse Ting, som ere nødvendige til en Epidemif Bekjæmpelse. En anden Ting er, at der maaske godt kan i det Enkelte træffes andre Forholdsregler, og jeg skal da navnlig med et Par Ord omtale det, som den ærede sidste Taler fremhævede, nemlig at han fandt Bestemmelsen i § 4 at være altså nærgraende imod den Private. Nu vel, det er jo ikke noget Principspørgsmaal, som vi behøve at stride om, og det er, naar man forresten er enig, heller ikke i mine

Tanter et Spørgsmaal, for hvis Skyld man behøver at opsætte denne Sags Afgjørelse til en senere Samling, thi en saadan Ordning, som den ærede Taler foreslog, skal jeg slet ikke have Noget imod, og der kan jo foretages et simpelt Vædringsforslag til Paragrafen. Jeg maa fastholde, at der maa have Myndighed til at staffe de fornødne Lokaler, hvor de Syge kunne anbringes og helst isoleres. Det er aldeles nødvendigt, og naar man ikke vil skride til en saa kostbar Foranstaltning, som at bestemme, at der allevegne skal i Forveien, altsaa uden at man har en udbrudende Epidemi i Sigte, bygges særlige Huse til dette Formaal — og det antager jeg aldrig, man vil gaa ind paa; thi det vil blive en meget kostbar og ufornøden kostbar Historie — saa maa man i fornødent Fald kunne gribe til at expropriere hos Private i den ene eller den anden Retning i større eller mindre Omfang. Anden Mulighed er der jo ikke. Det er for mig Hovedsagen. Man kan da, om man vil, i Henseende til Erstatningspørgsmaalet eller for ikke at gjøre Noget Uret med Hensyn dertil, vælge den Vej, at man f. Ex. tillader den Paagjældende at fordre, at man skal kjøbe hele Eiendommen. Der er dog vel ingen Grund til at gaa videre end til at lade den Private selv vælge, om han vil have Erstatning blot for Brugen, eller om man skal overtage den hele Eiendom. Men vælger man altsaa at gaa den Vej, be-
 tragter man det som værende af stor Betydning overfor Privates Erstatning, er det slet ikke noget principielt Spørgsmaal, jeg vil sætte mig imod. Jeg vil kun gjøre opmærksom paa, at det vel i de fleste Tilfælde vil føre til, at det bliver endnu dyrere for Kommunerne, end det i Forveien var, men for mig er det Hovedsagen, at de hygieiniske Nødvendighedsforanstaltninger kunne blive trufne, og det økonomiske Spørgsmaal mener jeg bør stilles i anden Linie. — Dernæst blev der anset over Bestemmelsen i § 1 andet Stykke og i det Hele udtalt, at de kommunale Myndigheder bleve tilfidesatte ved de Bestemmelser, Lovforslaget indeholdt; man tog Myndigheden ud af deres Hænder, skjøndt Kommunerne skulde i det Mindste betale en Del deraf. Dertil vil jeg sige: Ja, men saaledes, som Flertallet har foreslaaet, og som jeg er rede til at gaa ind